

Det blev selvfølgelig også diskuteret i de 10 år, hvor De Konservative havde statsministerposten i Danmark. Hvad skete der i den periode? Der skete jo lige præcis det, at man gik væk fra de målrettede tilskud og begyndte at strø om sig med lind hånd til store befolkningsgrupper. Hvis man vil have yderligere dokumentation, var det sidste finanslovforlig interessant, for hvad var de to store borgerlige partiers velfærdskrav? Der var tre. Det ene var en forhøjelse af børnechecken, som gives uanset indkomst. Det er fantastisk, at man kan slippe af sted med det bedrag over for befolkningen og pressen og derefter holde de lange taler om målrettethed.

Hvad var det næste? Det var, at alle pensionister med huse var de mest trængte pensionister i det her land og derfor dem, der skulle have den store hjælpende hånd. Det er dog fantastisk, når man samtidig holder den store tale om målrettethed.

Hvad var det tredje? Det var lempelse af formueskatten, det var lempelse af arveafgiften.

Må jeg godt sige: Det er så voldsomt et bedrag over for alle, når De Konservative bliver ved med at påstå, at de laver målrettet velfærds politik. Alle de praktiske eksempler efter 10 års borgerligt styre, alle de 3 eksempler fra finanslovforliget går i stik modsat retning, nemlig at man spreder med lind hånd. Hvorfor gør man det? Formentlig fordi man godt vil tækkes De Konservatives kernevælgergrupper, så man kan sige: De Konservative i Folketinget betød også, at I fik lidt med jer hjem.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil hæfte mig lidt ved hr. Bendt Bendtsens betragtninger om at hjælpe de virkelig trængende og om ansvar.

Jeg sad jo og lyttede til Det Konservative Folkepartis ordfører, hvor der var ét eksempel på en gruppe, der var langt ude i tovene, og det var så folk, der drak deres penge op. Hvad var så svaret til den gruppe, som jo ofte har familie, har børn, hvad var Det Konservative Folkepartis svar i hr. Bendt Bendtsens ordførertale? Det var: Ansvar betyder, at de skal smides ud af boligen. Jamen de har børn, de har familie. Er det virkelig Det Konservative Folkepartis socialpolitik?

Det er det eneste eksempel, der er hørt herom, når man taler om ansvar. Men når vi snakker i overordnede termer, så er det jo rigtigt at påpege, at en række udstødte grupper i det danske samfund ikke får lov til selv at bestemme, ikke

får lov til at påtage sig det ansvar, de skriger efter at få lov til at påtage sig.

Men svaret er ikke det, som De Konservative kommer med her, for man kan jo ikke give folk ansvar ved at kaste dem ud i skidtet, ud at bo på gaden. Det antal folk, der overnattede på gaderne, steg dramatisk i de 10 år, vi havde borgerlig regering, og vi mangler sådan set en målrettet indsats for at få ryddet op efter den udvikling.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er en gang imellem lidt anstrengende at skulle høre på hr. Erhard Jakobsens tilbagevendende påstande om, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvilken løn folk får, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvor høje de sociale ydelser er. For det må jo være konsekvensen, når hr. Erhard Jakobsen så indædt hævder, at nedsatte minimumslønninger ikke vil skabe øget beskæftigelse; selvfølgelig vil det dét.

Og hvis hr. Erhard Jakobsen havde haft noget med det private erhvervsliv at gøre, så ville hr. Erhard Jakobsen vide, at når en virksomhed sammensætter sin pris på en vare, så indgår der nogle råvarer, og der indgår et bidrag til arbejds løn, og jo større det bidrag er, jo højere bliver salgsprisen. Og på de markeder, vi skal ud at konkurrere med, er der altså folk, der er parate til at gå for en lavere løn, end vi gør i Danmark.

Til at imødegå det argument, der nu vil komme, med: Jamen så skal vi også til kun at have en skål ris om dagen, vil jeg sige: Nej, men vi skal erkende, at det niveau, minimumslønningerne når op på i Danmark, er til skade for arbejdstageren. Og det er til skade for samfundsøkonomien, al den stund vi har skabt arbejdsløshed og ikke flere arbejdspladser ved at have det høje niveau.

Men hvad betyder det så? Hvorfor vælger individet så at gå på offentlig overførselsindkomst? Det gør det, fordi individet handler rationelt og fornuftigt. Den enkelte kigger på sin privatøkonomi og siger: Hvad kan bedst betale sig for mig? Og det kan bedst betale sig for folk at være på offentlig overførsel.

Jeg har kendskab til et helt konkret eksempel, hvor en mand gik fra at have en løn på 25.000 kr. brutto om måneden til at gå på bistandshjælp – ikke engang på dagpenge, men på bistandshjælp – og fordi han har børn boende i den anden ende af landet, som han har faderskabet til, fordi han har skattegæld, fordi han